

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.980 van 9 oktober 2026
in de zaak A. 248.715/IX-11.024**

In zake: 1. I.H.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pascal Lahousse
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Leopoldstraat 64
2. J.L.

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Justitie en Noordzee
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jürgen Vanpraet
kantoor houdend te 8820 Torhout
Oostendestraat 306 A
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij:

ACV-OPENBARE DIENSTEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Pascal Lahousse en Annick Lemmens
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Leopoldstraat 64
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 24 juli 2026, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het koninklijk besluit van 20 juli 2026 ‘tot uitvoering van artikel 20 van de wet van 23 maart 2019 betreffende de organisatie van de

penitentiaire diensten en van het statuut van het penitentiair personeel’, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 23 juli 2026, derde editie.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking van 4 augustus 2026 werd de procedurekalender vastgesteld.

Met toepassing van artikel 90, § 1, vierde lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, is de zaak verwezen naar een kamer met drie leden.

De verwerende partij heeft een nota met opmerkingen en een administratief dossier ingediend.

Met een 29 augustus 2026 gedateerde brief hebben de verzoekende partijen schriftelijk hun zienswijze over de door de verwerende partij opgeworpen excepties meegedeeld.

Met een verzoekschrift van 27 augustus 2026 heeft ACV-Openbare diensten gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen.

De verzoekende partijen hebben op 25 september 2026 een pleitnota neergelegd.

Auditeur Christiaan Lesaffer heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 oktober 2026, om 10.00 uur.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pascal Lahousse, die verschijnt voor de eerste verzoekende partij, tweede verzoekende partij, advocaat Jürgen Vanpraet, die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Pascal Lahousse, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Christiaan Lesaffer heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekers zijn vakbondsafgevaardigden die binnen hun vakorganisatie – ACV-Openbare diensten, verzoeker in tussenkomst – een leidinggevende functie uitoefenen en die, luidens hun legitimatiekaart, in alle openbare diensten de prerogatieven van hun vakorganisatie mogen uitoefenen. In die hoedanigheid kunnen zij ook deelnemen aan het sociaal overleg met de overheid.

3.2. De wet van 23 maart 2019 ‘betreffende de organisatie van de penitentiaire diensten en van het statuut van het penitentiair personeel’ (“de wet van 23 maart 2019”) legt een minimale dienstverlening op tijdens stakingen die tot doel heeft het respect voor artikel 3 EVRM te waarborgen met het oog op minimale humanitaire detentieomstandigheden.

Artikel 16 van de wet organiseert de maatregelen die het hoofd van een penitentiaire inrichting treft in geval van staking om de minimale dienst te

waarborgen. Artikel 16, § 2, van de wet betreft inzonderheid de mogelijkheid om personeel op te vorderen en luidt:

“Ingeval de staking meer dan twee dagen duurt en de lijst van de personeelsleden die niet aan de staking zullen deelnemen de behoeften zoals voorzien in het plan bedoeld in artikel 19 niet dekt, informeert het inrichtingshoofd of zijn afgevaardigde onverwijld de verantwoordelijken van de representatieve vakbonden om aan de situatie te verhelpen. Blijkt dat dit niet tot afdoende resultaten leidt, dan informeert het inrichtingshoofd of zijn afgevaardigde de provinciegouverneur of zijn afgevaardigde, of, in voorkomend geval, de minister-president van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering of zijn afgevaardigde. In dat geval overlegt de provinciegouverneur of zijn afgevaardigde of de minister-president van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering of zijn afgevaardigde met het inrichtingshoofd of zijn afgevaardigde en de verantwoordelijken van de representatieve vakbonden over de schikkingen die hij zal treffen met het oog op een voldoende personeelsbezetting om de diensten te waarborgen overeenkomstig het plan. Deze schikkingen bevatten in het bijzonder het geven van het bevel aan personeelsleden om zich naar hun plaats van tewerkstelling te begeven om er de prestaties te leveren die nodig zijn om de diensten vermeld in artikel 17 te waarborgen.”

Het voorontwerp dat de wet van 23 maart 2019 is geworden, heeft het voorwerp uitgemaakt van onderhandelingen met de representatieve vakorganisaties, in functie waarvan het wetsontwerp op bepaalde punten werd aangepast. Zo werd de opvorderingsmogelijkheid van personeel bij stakingen voorlopig beperkt tot stakingen van meer dan twee dagen omdat de vakbonden de garantie hadden gegeven dat er bij kortere stakingen voldoende personeel beschikbaar zou zijn om de minimale dienstverlening te garanderen (*Parl.St.* Kamer 2018-19, nr. 3351/1, 38).

Artikel 20 van de wet van 23 maart 2019 stelt een uitbreiding van het systeem van opvorderingen naar alle stakingen in het vooruitzicht:

“Uiterlijk één jaar na de inwerkingtreding van deze afdeling en vervolgens telkens indien de minister dit nodig acht, evalueert het bevoegde overlegcomité of de diensten bepaald in artikel 17 in alle omstandigheden werden gewaarborgd.

Deze evaluatie gebeurt op basis van de vergelijking tussen de effectieve bezettingsgraad van de personeelsleden in de gevangnissen tijdens de staking in verhouding tot deze opgenomen in de plannen bedoeld in artikel 19.

Indien uit deze evaluatie blijkt dat tijdens een staking die twee dagen niet overschrijdt de diensten bedoeld in artikel 17 niet volledig konden worden gewaarborgd ten gevolge van een gebrek aan personeel, bepaalt de Koning dat artikel 16, § 2 en § 3 ook op dergelijke stakingen van toepassing is.”

3.3. Het thans bestreden besluit verklaart artikel 16, §§ 2 en 3, van de wet van 23 maart 2019 van toepassing “op een staking die twee dagen niet overschrijdt”.

IV. Tussenkoms

4. ACV-Openbare diensten lijkt voordeel te halen uit de inwilliging van de vordering. Bijgevolg wordt zijn verzoek ingewilligd.

V. Aanvullende nota's

5. Het procedurereglement voorziet niet in de mogelijkheid om in de schorsingsprocedure nog schriftelijk te reageren op de nota met opmerkingen en het auditorsverslag. De brief van verzoekers van 29 augustus 2026 en hun pleitnota worden daarom slechts als een inlichting aan de Raad in aanmerking genomen.

VI. Ontvankelijkheid van het beroep

6. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de door de verweerende partij opgeworpen ontvankelijkheidsexcepties uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zouden alleen nodig zijn indien de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn. Dat is, zoals hierna zal blijken, niet het geval.

VII. Schorsingsvoorwaarden

7. Krachtens artikel 17, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden

besloten onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd waarvan het onderzoek zich leent voor een versnelde behandeling en waarmee de nietigverklaring van de bestreden beslissing *prima facie* kan worden verantwoord.

VIII. Spoedeisendheid

Uiteenzetting in het verzoekschrift

8. Het inleidend verzoekschrift bevat een rubriek met opschrift ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ en een rubriek met opschrift ‘spoedeisendheid’.

Het ondergaan van een ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ als schorsingsvoorwaarde is door de wetgever al in 2014 verlaten. Sedertdien moet voldaan zijn aan de voorwaarde van ‘spoedeisendheid’. De uiteenzettingen worden in hun geheel begrepen als de uiteenzetting over de eerste schorsingsvoorwaarde in verband met de spoedeisendheid. Ook de verwerende partij zag het zo in haar nota met opmerkingen.

9. Voorts kan met de uiteenzetting van de tussenkommende partij over de spoedeisendheid geen rekening worden gehouden.

Het valt enkel de verzoekende partijen toe om aan te tonen waarom er ingevolge de schade die zij dreigen te ondervinden sprake is van spoedeisendheid; zij kunnen die plicht niet delegeren aan een derde die tussenkomt. Overeenkomstig artikel 17, § 2, RvS-Wet moet het verzoekschrift met een vordering tot schorsing immers “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van dit verzoekschrift wordt ingeroepen”. De Raad van State mag alleen rekening houden met hetgeen door een verzoekende partij zelf in haar verzoekschrift werd

uiteengezet en gestaafd. Voor zover de uiteenzetting van de tussenkomende partij niet op haarzelf maar op de verzoekers is te betrekken, kan er dus geen rekening mee worden gehouden.

Hoewel het haar vrij stond om zelf een beroep in te dienen, heeft de tussenkomende partij dat om haar moverende redenen niet gedaan en is zij ook geen verzoekende partij in dit geschil. De eigen nadelen die de tussenkomende partij beweert te ondervinden, kunnen ter beoordeling van de spoedeisendheid bijgevolg evenmin in rekening worden gebracht. Dat, gelet op haar prerogatieven als vakorganisatie, er spoedeisendheid is om het bestreden besluit te schorsen, is in deze zaak dus volstrekt naast de kwestie.

10. Gelet op wat voorafgaat, laat de uiteenzetting van verzoekers die aan de Raad van State ter beoordeling van de spoedeisendheid is voorgelegd, zich samenvatten als volgt.

11. Verzoekers voeren aan dat het bestreden koninklijk besluit een onmiddellijke en ernstige aantasting vormt van het fundamentele stakingsrecht van het penitentiair personeel. Door de onmiddellijke inwerkingtreding ervan kan personeel voortaan ook tijdens stakingen van maximaal 48 uur worden opgevorderd door de provinciegouverneur wanneer de overheid van oordeel is dat onvoldoende werkwilligen beschikbaar zijn om de minimale dienstverlening te verzekeren. Wie wordt opgevorderd, is verplicht zich naar de werkplaats te begeven en riskeert bij weigering administratieve maatregelen. Volgens verzoekers worden personeelsleden hierdoor voor een “binaire keuze” geplaatst: ofwel werken onder dwang, ofwel het risico lopen op sancties. Het besluit beperkt daardoor concreet en onmiddellijk de mogelijkheid om aan een staking deel te nemen.

Ter ondersteuning van hun standpunt verwijzen verzoekers naar “NMBS-arresten” van de Raad van State, waarin het stakingsrecht wordt erkend als een fundamenteel recht dat bescherming geniet op grond van internationale rechtsinstrumenten. De Raad van State heeft bovendien geoordeeld dat sancties

naar aanleiding van een staking een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen veroorzaken omdat ze een blijvende impact kunnen hebben op de professionele reputatie, de loopbaanontwikkeling en de arbeidsrelatie van de betrokken personeelsleden. Verzoekers menen dat dezelfde redenering geldt voor personeelsleden die worden geconfronteerd met een opvorderingsbevel.

Volgens verzoekers is de schade die voortvloeit uit de toepassing van het besluit onherstelbaar. Een personeelslid dat tijdens een bepaalde stakingsdag wordt verplicht te werken, verliest definitief de mogelijkheid om die dag aan de collectieve actie deel te nemen. Zelfs wanneer het besluit later door de Raad van State zou worden vernietigd, kan die verloren stakingsdag niet meer worden gecupereerd. De aantasting van het stakingsrecht is volgens verzoekers daarom definitief en niet herstelbaar *in natura*. Het probleem wordt nog versterkt doordat het besluit een permanent mechanisme invoert dat op alle toekomstige kortdurende stakingen kan worden toegepast.

Daarnaast wijzen verzoekers op het “chilling effect” van de nieuwe regeling. De dreiging van administratieve maatregelen, negatieve evaluaties, beperkingen bij promotiekansen of andere loopbaangevolgen kan werknemers ertoe aanzetten om uit voorzichtigheid af te zien van deelname aan een staking. Daardoor ontstaat een structurele druk die de vrije uitoefening van het collectieve actierecht ondermijnt. Volgens verzoekers zal dit niet alleen individuele personeelsleden ontmoedigen om actie te voeren, maar kan het er ook toe leiden dat vakorganisaties minder gebruik zullen maken van korte waarschuwingsstakingen en eerder naar langdurigere acties zullen grijpen, wat sociale conflicten in het vangeniswezen kan doen escaleren.

Verzoekers benadrukken eveneens dat hun eigen positie wordt verzwakt. In de wet van 23 maart 2019 ging de wetgever ervan uit dat de minimale dienstverlening tijdens stakingen van maximaal 48 uur in beginsel zou worden verzekerd door werkwillige personeelsleden en dat opvordering uitzonderlijk zou blijven voor langere stakingen. Korte symbolische of waarschuwingsstakingen

vormden daardoor een belangrijk instrument binnen het sociaal overleg. De vakorganisaties hadden zich bovendien geëngageerd om bij dergelijke acties te zorgen voor voldoende werkwilligen. Door de mogelijkheid tot opvordering nu uit te breiden tot stakingen vanaf de eerste dag, verliezen deze acties volgens verzoekers een groot deel van hun doeltreffendheid. Hierdoor vermindert de onderhandelingsmacht van de representatieve vakorganisaties waarvan verzoekers verantwoordelijke leiders zijn, wordt hun geloofwaardigheid tegenover de leden aangetast en dreigt hun rol binnen het sociaal overleg te verzwakken. Volgens verzoekers is die verzwakking van de collectieve actiemiddelen en van hun positie in het sociaal overleg een structureel nadeel dat zich onmiddellijk manifesteert en dat niet volledig kan worden hersteld door een latere vernietiging van het besluit.

Voorts wordt aangevoerd dat de wettelijke overlegmechanismen inzake de minimale dienstverlening onvoldoende werden toegepast. Volgens verzoekers beschouwen verschillende gevangenisdirecties de organisatie van de minimale dienstverlening als een eigen discretionaire bevoegdheid en wordt hierover niet op een volwaardige wijze overlegd met de representatieve vakorganisaties. Tegen die achtergrond achten zij het onaanvaardbaar dat de overheid tegelijk de mogelijkheid tot opvordering aanzienlijk uitbreidt.

Verzoekers verwijzen ook naar eerdere opmerkingen van de afdeling Wetgeving van de Raad van State over de mogelijke gevolgen voor de rechten van gedetineerden. De Raad had erop gewezen dat verschillen in dienstverlening naargelang de duur van een staking kunnen leiden tot ongelijke behandeling van gedetineerden en tot problemen bij de waarborging van hun minimumrechten. Volgens verzoekers kan een uitbreiding van het opvorderingssysteem slechts worden verantwoord indien dit steunt op een zorgvuldige evaluatie en indien een evenwichtige en proportionele regeling wordt uitgewerkt die zowel de continuïteit van de dienstverlening als de rechten van de gedetineerden verzekert. Zij menen dat het bestreden besluit dit evenwicht verstoort doordat het de opvorderingsregeling ruim uitbreidt zonder voldoende bijkomende waarborgen.

Wat het spoedeisend karakter betreft, stellen verzoekers nog dat de toepassing van het besluit allesbehalve hypothetisch is. Zij wijzen op een ingediende stakingsaanzegging voor de gevangenis van Haren en op de eigen evaluaties van de overheid waaruit blijkt dat tijdens talrijke stakingen tussen 2020 en 2023 de modelplannen en de minimale dienstverlening niet werden gerespecteerd. De regering heeft zelf aangevoerd dat zich regelmatig kortdurende stakingen voordoen, dat de minimale dienstverlening onvoldoende gegarandeerd wordt en dat een uitbreiding van de opvorderingsmogelijkheid noodzakelijk is om de veiligheid van gedetineerden en de continuïteit van de diensten te vrijwaren. Volgens verzoekers bevestigt dit juist dat nieuwe toepassingen van het besluit op elk ogenblik mogelijk zijn en dat een onmiddellijke tussenkomst van de Raad van State noodzakelijk is.

Samenvattend stellen verzoekers dat het besluit het evenwicht dat de wetgever in 2019 heeft uitgewerkt fundamenteel wijzigt. Het leidt volgens hen tot een onmiddellijke en onomkeerbare aantasting van het stakingsrecht van individuele personeelsleden, creëert risico's op loopbaan- en reputatieschade, heeft een afschrikkend effect op toekomstige collectieve acties en verzwakt de onderhandelingspositie van de representatieve vakorganisaties. Aangezien deze gevolgen zich reeds tijdens de behandeling van een annulatieberoep kunnen voordoen en achteraf niet volledig kunnen worden hersteld, menen zij dat voldaan is aan de voorwaarden voor een schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit.

Beoordeling

12. In zoverre verzoekers de spoedeisendheid onderbouwen door te wijzen op de aantasting van het stakingsrecht van individuele penitentiaire ambtenaren of de risico's die dezen lopen indien zij een opvorderingsbevel niet naleven, beroepen zij zich op een nadeel dat door derden wordt ondergaan. Het zijn immers de individuele ambtenaren die in voorkomend geval worden opgevorderd of gestraft. Verzoekers beweren niet zelf penitentiair ambtenaar te zijn.

De zogenaamde “NMBS-arresten” waarop verzoekers zich in dat verband beroepen, zijn naast de kwestie. In die zaken waren het juist de betrokken individuele personeelsleden die opkwamen tegen hen opgelegde tuchtsancties naar aanleiding van een staking.

13. Verzoekers roepen ook de positie van de gedetineerden in om de spoedeisendheid te onderbouwen. Niet alleen gaat het ook hier om een nadeel geleden door derden, maar er valt vooral niet goed in te zien welk nadeel de gedetineerden zouden lijden wanneer bij een staking die twee dagen niet overschrijdt, voortaan personeel kan worden opgevorderd opdat de minimale dienstverlening wél gegarandeerd kan worden – met andere woorden om de menswaardige behandeling van die gedetineerden te waarborgen, wat niet steeds mogelijk is zonder minimale dienstverlening met opvordering van personeel.

14. Dat verzoekers hun prerogatieven als vakbondsafgevaardigden verdedigen, kan mogelijk hun belang bij het beroep of bij (bepaalde van) de middelen onderbouwen, maar is op zich onvoldoende om de spoedeisendheid aan te tonen. Anders oordelen zou betekenen dat elk schorsingsverzoek op die grond door een vakbondsafgevaardigde of vakorganisatie aan de voorwaarde van spoedeisendheid zou voldoen, terwijl geen enkele wet dergelijk vermoeden in het leven roept.

15. Verzoekers wijzen erop dat hun geloofwaardigheid tegenover hun leden en hun onderhandelingspositie in het sociaal overleg onherstelbaar wordt aangetast. Verzoekers schetsen hierbij enkel de (mogelijke) weerslag van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit op hun “collectieve actierecht en onderhandelingsmacht” en hun geloofwaardigheid tegenover hun leden.

Vooreerst dient daarop te worden geantwoord dat de eventuele nietigverklaring deze nadelen teniet doet en aan verzoekers bovendien een morele genoegdoening zal verschaffen.

Verzoekers gaan er voorts ten onrechte van uit dat louter het feit dat zij daadwerkelijk de nadelige gevolgen van een rechtshandeling moeten ondergaan al kan volstaan om de spoedeisendheid aan te tonen. De meeste administratieve rechtshandelingen sorteren onmiddellijke gevolgen. Dat zou ook betekenen dat omzeggens elk verzoek tot schorsing van een administratieve rechtshandeling aan de voorwaarde van spoedeisendheid voldoet en zou de voorwaarde van de spoedeisendheid laten samenvallen met die van het belang, hetgeen niet is wat de wetgever voor ogen stond bij het invoeren van de schorsingsprocedure. Het moeten afwachten van het normale procedureverloop in het kader van een beroep tot nietigverklaring maakt nu eenmaal het onvermijdelijke lot uit van elke beroepindiener en het staat aan verzoekers om aan te tonen dat zij het resultaat van de procedure tot nietigverklaring niet kunnen afwachten op straffe van zich in een toestand te bevinden met ernstige schadelijke gevolgen.

Welnu, het door verzoekers aangevoerde nadeel dient alvast te worden genuanceerd. Het bestreden besluit beperkt niet de rechten waarover de vakorganisaties beschikken om betrokken te worden bij overleg in geval van een sociaal conflict. De mogelijkheid om personeel op te vorderen – en dus de nadelen die verzoekers daaruit afleiden – bestaat al voor stakingen van meer dan twee dagen. In arrest nr. 107/2021 van 15 juli 2021 heeft het Grondwettelijk Hof na een uitvoerige analyse van de wet van 23 maart 2019 overwogen dat de opvorderingsmogelijkheid “is opgevat als een ultieme maatregel, bij ontstentenis van elke andere oplossing die toelaat de continuïteit van de essentiële diensten te verzekeren met naleving van de fundamentele rechten van de gedetineerden” (B.77.2) en erop gewezen dat die maatregel “pas [kan] worden beslist na een procedure waarbij de verantwoordelijken van de representatieve vakorganisaties herhaaldelijk worden betrokken” (B.77.3). Het Hof besloot (de Raad cursiveert):

“B.78. De opvorderingsmogelijkheid bepaald in artikel 16, § 2, van de wet van 23 maart 2019, *in voorkomend geval uitgebreid overeenkomstig artikel 20, lid 3, van dezelfde wet*, houdt dus geen onevenredige inmenging in de rechten van de betrokken ambtenaren in en verhindert inzonderheid niet de sociale dialoog en het collectief overleg, en tast de vakbondsvrijheid en het recht op collectief onderhandelen niet in wezen aan.”

Verzoekers brengen dit arrest opvallend niet ter sprake en verzuimen dus aan de Raad de argumenten voor te leggen die ertoe kunnen leiden om het thans anders te zien.

Verzoekers gaan er ook aan voorbij dat niet elke aantasting van een recht, zelfs al betreft het een fundamenteel recht, volstaat om hun zaak spoedeisend te maken los van de feitelijke omstandigheden van de zaak en de concrete impact van het ingeroepen ongerief (RvS, alg. verg. afd. bestuursrechtspraak, nrs. 249.313 en 249.314 van 22 december 2020).

Het bestreden besluit onderwerpt het stakingsrecht aan beperkingen, maar verhindert niet het sociaal overleg, noch staat het eraan in de weg dat stakingen worden georganiseerd. Of daadwerkelijk gebruik wordt gemaakt van dit instrument om de minimale dienstverlening te waarborgen, hangt voorts af van het aantal werkwilligen, vereist nog bijkomende beslissingen die de opvorderingen concretiseren en is dus niet een dadelijk gevolg van het bestreden besluit. Het personeelslid dat meent in een concreet geval onrechtmatig te zijn opgevorderd of bestraft, vermag die beslissing in rechte te bestrijden en mag daarbij rekenen op de bijstand van zijn vakbondsorganisatie.

Waarom in die omstandigheden verzoekers' syndicale rechten, waarvan het wezen niet wordt geraakt, niettemin in die mate penibel worden aangetast dat zij het zo nader gepreciseerde nadeel niet kunnen ondergaan gedurende de procedure ten gronde, verzuimen zij toe te lichten.

16. Verzoekers overtuigen niet van de spoedeisendheid, zodat de vordering hoe dan ook niet kan worden ingewilligd.

BESLISSING

1. Het verzoek van ACV-Openbare diensten tot tussenkomst wordt ingewilligd.

2. De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken op negen oktober tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Jurgen Neuts,	staatsraad,
Jim Deridder,	staatsraad,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Geert Van Haegendoren